

д) спрямовані на припинення правопорушення суб'єкта господарювання та ліквідацію його наслідків;

е) можуть бути встановлені виключно законами;

є) можуть бути застосовані до суб'єкта господарювання протягом шести місяців з дня виявлення порушення, але не пізніше як через один рік з дня порушення цим суб'єктом встановлених законодавчими актами правил здійснення господарської діяльності, крім випадків, передбачених законом.

Господарсько-правова відповідальність - це майново-організаційні за змістом і юридичні за формою заходи впливу на економічні інтереси учасників господарських правовідносин у разі вчинення ними господарського правопорушення. Вона застосовується лише у разі правопорушення, тобто на такій юридичній підставі, як об'єктивні протиправні дії чи бездіяльність правопорушника, і загалом базується на презумпції його вини.

У функціональному відношенні господарсько-правова відповідальність покликана стимулювати належне виконання господарських та інших зобов'язань. Отже, її головною метою є забезпечення правопорядку у сфері економіки (в господарських відносинах).

Правовий статус неприбуткових організацій

Какун В.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Загальні правила державної реєстрації юридичних осіб визначені Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців», нормами Цивільного та Господарського кодексів України.

Можливість надання статусу «неприбуткової» для установи чи організації визначена в одному законодавчому акті – в статті 157 Податкового кодексу України, у відповідності до якого організація включається державною податковою службою до реєстру неприбуткових установ та організацій.

Поняттю «неприбуткова установа» приділяють увагу як науковці у галузі господарського права, так і представники науки у галузі цивільного та фінансового права, зокрема Д.А. Бекерська, І.В. Біт-Шабо, С.Н. Братусь, Л.В. Винар, Л.К. Воронова, О.А. Дмитрик, О.С. Іоффе, Ю.А. Крохіна та інші.

Тому постає питання визначення правового статусу неприбуткових організацій та установ, які є специфічними суб'єктами господарського права. Зокрема, правові наслідки визнання тієї чи іншої організації як неприбуткової – у господарських правовідносинах.

Законодавство України, яке регулює діяльність неприбуткових організацій, не дає чіткої відповіді на питання щодо визначеності їхнього правового статусу. Окремі питання діяльності неприбуткових організацій врегульовані в законодавчих актах різних галузей права.

Неприбуткові установи є одним із видів юридичних осіб, які завжди мали місце серед інших учасників правовідносин, зокрема, існували і за часів радянської влади. З часом змінювалися лише умови їх функціонування

та правовий статус.

Загальне поняття неприбуткової організації у чинному законодавстві відсутнє. З господарського права поняття неприбуткової організації рівноцінно поняттю «суб'єкт некомерційної господарської діяльності». Участь цих організацій у господарському обороті обумовлена необхідністю матеріального забезпечення їх основної діяльності, не пов'язаної з участю в майнових відносинах, і саме у зв'язку з цією необхідністю вона наділяються статусом юридичної особи, який набувається ними з моменту державної реєстрації.

Присвоєння установам та організаціям ознаки неприбутковості здійснюють державні податкові інспекції у районах, містах (крім міст Києва та Севастополя), районах у містах, міжрайонні, об'єднані та спеціалізовані державні податкові інспекції.

Для внесення до Реєстру неприбуткова установа або організація повинна подати до територіального органу ДФС нижчого рівня за її місцезнаходженням реєстраційну заяву, а також копії установчих документів.

Неприбуткові установи та організації в залежності від здійснюваних функцій та мети створення, а також відносно суб'єкта створення можна поділити на дві великі групи: 1) Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, які в свою чергу поділяються на декілька підгруп - організації загальнодержавного та місцевого значення. До першої групи відносяться ВРУ, Кабінет Міністрів, КСУ, ВСУ, Вища Рада юстиції, Генеральна прокуратура, а також міністерства та відомства. Другу підгрупу складають установи, які функціонують на місцевому рівні - місцеві ради, обласні та районні держадміністрації, міськвиконкоми; 2) Всі інші неприбуткові установи які створюються суб'єктами приватного права: організації, що утворюються за власною ініціативою різноманітних суб'єктів підприємницької діяльності- благодійні та громадські фонди, культурно-освітні спілки, науково-дослідницькі установи, політичні партії, громадські організації.

Правовий статус кожної із двох груп неприбуткових організацій має як відмінні так і спільні риси. До ознак, які відрізняють ці дві групи неприбуткових організацій належить : 1) Установи, що відносяться до першої групи підпадають під поняття «бюджетна установа», відповідно до п. 6 ст. 2 Бюджетного Кодексу України, це орган, установа чи організація створена в установленому порядку органами державної влади, чи органами місцевого самоврядування, яка повністю утримується за рахунок державного бюджету чи місцевих бюджетів. Неприбуткові організації другої групи виступають учасниками фінансових правовідносин лише опосередковано; 2) Для першої групи характерним є те, що суб'єктом їх створення є органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

До спільних рис при визначенні правового статусу першої і другої групи неприбуткових організацій можна віднести наступні : 1) Загальна мета їх створення спрямовується не на одержання прибутку, а на досягнення певних суспільних благ. Всі вони створюються не для здійснення підприємницької діяльності, а для інших цілей соціального характеру. Це не означає, що даним установам заборонено отримувати

прибуток, але при одержанні доходу від окремих дозволених видів діяльності, такий прибуток спрямовується виключно на потреби неприбуткової організації для підвищення ефективності її функціонування; 2) Особливий пільговий режим оподаткування – передбачає для неприбуткової організації незалежно від її виду, звільнення від сплати податку на прибуток.

Отже, на сьогодні необхідно прийняти закон, який би визначив правовий статус неприбуткових організацій, а також регулював всі інші особливості їхньої діяльності.

Доцільно привести у відповідність термінологічну базу норм податкового, господарського, цивільного законодавства, яке стосується, по суті, одних і тих самих суб'єктів – неприбуткових установ і організацій, які в кожному випадку називаються по-різному.

Неприбуткові організації є особливим суб'єктом господарського права, сфера діяльності яких є дуже важливою для держави та для суспільства. Необхідно удосконалити правовий механізм направлений на стимулювання та підтримку діяльності неприбуткових організацій.

Право іноземців громадян на підприємницьку діяльність в Україні: проблема сучасності

Канціренко Е.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Згідно зі ст. 42 Конституції України кожна людина має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом. Право на здійснення підприємницької діяльності, яку не заборонено законом, має фізична особа з повною цивільною дієздатністю (ст. 50 Цивільного кодексу України). Наявності дієздатності як такої для набуття статусу підприємця недостатньо. Необхідною умовою для здійснення підприємницької діяльності є державна реєстрація фізичної особи як підприємця в порядку, визначеному Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» від 15.05.2003 № 755.

Певні особливості притаманні порядку державної реєстрації підприємцями іноземців, біженців, іммігрантів та осіб без громадянства.

Статтею 26 Конституції України встановлено, що іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, – за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.

Статтею 129 Господарського кодексу України та статтею 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 22.09.2011 № 3773 (далі – Закон № 3773) також встановлено, що іноземці та особи без громадянства при здійсненні господарської діяльності в Україні користуються такими самими правами і мають такі самі обов'язки, як і громадяни України, якщо інше не передбачено цим Кодексом, іншими законами.

Законні підстави перебування іноземця на території України визначено